

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Ἰνδικὰ ἀποφθέγματα.

Ὄταν ὁ ἀδάμας συνδεθῆ μολυβδίνῳ κοσμήματι καὶ οὐχὶ χρυτῷ, ὡς ἐμπρέπει αὐτῷ, ὁ μὲν ἀδάμας οὐδαμῶς ἀμαυροῦται, κατηγορεῖται δ' ὁ τεχνουργός. Ὄταν ὁ θρασιλεύς τοὺς ἀξίους καὶ ἰκανοὺς συμβούλους περιφρονεῖ, προκρίνων τοὺς χαμερπεῖς καὶ ἀμοίρους ἀξίας τινός, τοῦτο δὲν εἶναι ὄνειδος ἐκείνων, ἀλλὰ τοῦ βασιλέως.

Ἄϊπος, τὸ ὕπλον, ἡ ἐπιστήμη, ἡ κιθάρα, ἡ γλῶσσα, ἡ γυνή, συμμορφοῦνται πρὸς τὸν κύριον αὐτῶν. Ἐχουσιν ἀξίαν, ἂν ὁ κύριός των δὲν στερεῖται τοιαύτης

Ἄνθρωπος δὲν κρίνεται ἐκ τῆς καταγωγῆς του, ἀλλ' ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀρετῆς. Τὸ μὲν σπικρὸν νῆμα γεννᾶται ἐκ σκωλήκων· ὁ δὲ χρυσός ἐκ χώματος· ἡ δὲ ἄγρωστις ἐκ βοεῖας τριχός· ὁ δὲ λωτὸς ἐξ ἰλύος.

Δὲν πρέπει νὰ συνάπτῃ τις φιλίαν πρὸς ἕτερον, καίτοι προθυμότερον πρὸς τοῦτο δεικνύμενον. Τὸ ὕδωρ καὶ θερμανθὲν, σθεννύει τὸ θερμὸν πῦρ.

Ἡ τοῦ κακοῦ φιλία ἕμοία ἐστὶ στάμνῳ ἐκ πηλοῦ, ἣτις εὐκόλως μὲν διαρρήγνυται, δυσκόλως δ' ἐπανορθοῦται· ἡ δὲ τοῦ ἀγαθοῦ φιλία ἕμοία ἐστὶ στάμνῳ ἐκ χρυσοῦ, ἣτις δυσκόλως μὲν διαρρήγνυται, εὐκόλως δ' ἐπανορθοῦται. N.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Τὴν Ἑλλάδα θεοβίως θὰ ἐνθυμεῖτο ὁ τῆς Ἰσπανίας θρασιλεύς Ἀλφόνσος ὁ Γ', ὅτε ἔλεγε τὸ ἀσεβὲς ἐκεῖνο: « Ἄν ὁ Θεὸς μὲ εἶχε συμβουλευθῆ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς κτίσεως, ὁ κόσμος θὰ ἦτο ἀπλούστερος καὶ καλλιώτερα διατεταγμένος. » Ὁ Ἀλφόνσος πρέπει νὰ ἦτο φιλέλληνας. (Εἰρηναῖος Ἀσώπιος).

* Οἱ σχολαστικοὶ μας ὠνόμασαν, πιθανῶς, τὸ μανδύλιον *ρίνδμακτρον*, διότι μόνη ἡ μῦτη των συγκινεῖται καὶ τρέχει, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς οὐδέποτε ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην ν' ἀπομάξωσιν. (Ε. Δ. Ροῦθης).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Δύναται τις νὰ λησμονήσῃ τὸ ὄνομά του;

Ὁ Dumas ἀποκρίνεται ναί. Κύριός τις, διηγεῖται πού, μέλλων νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαιον, ἐλησμονήσῃ τὸ ὄνομά του. Θρόμβοι ἰδρωτὸς ἔρρεον ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ ταλαιπώρου, ὅστις μάτην διασκελιζόμενος καὶ τρέχων ἄνω καὶ κάτω

τὴν ἠγωνίζετο νὰ ἐνθυμηθῆ αὐτό. Καὶ ἂν κατὰ καλὴν τύχην, προστίθῃσιν ὁ Dumas, δὲν ἐκάλει τις αὐτὸν κατ' ὄνομα, ἤθελε καταισχυθῆ ὁμολογῶν ὅτι ἠγνοεῖ πῶς ὠνομάζετο.

Εὐγενῆς πράξις.

Τὸ ἐπόμενον ἀγνωστον ἀνεκδοτον ἐκκοινοποιήθη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἐν Λιβόρνῳ συνδρομητοῦ τῆς Ἑστίας κ. Π. Γ. Σ. τ. Δ.

Κατὰ τὴν πρώτην δεκαετίαν τοῦ αἰῶνος, καθ' ὃν καιρὸν ὁ Δημήτριος Μουρούζης ἦν παντοδύναμος ἐν Κωνσταντινουπόλει, καθὼ Μέγας τοῦ Διδανίου Διερμηνεὺς, καὶ ἔχαιρε τὴν ἰδιαιτέραν τοῦ Σουλτάνου εὐνοίαν, ἔζη ἐκεῖ καὶ ὁ Χαντζερῆς, ἀνὴρ μὲν πεπικιδευμένος, ἀλλὰ πανοῦργος καὶ εἰς τὴν ῥαδιουργίαν ἐπιρρέπης. Ὁ Μουρούζης ἐζήτησε τὸν διορισμὸν τοῦ Χαντζερῆ εἰς τὴν θέσιν Αὐθέντου τῆς Μολδαβίας, ὁ Βεζύρης δὲ, φίλος ὢν τοῦ Μουρούζη, τῷ ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του, ὅτι μεσιτεύει ὑπὲρ ἀσπόνδου ἐχθροῦ του ἐν τῷ κρυπτῷ. Καὶ πράγματι, δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ ὁ Βεζύρης ἐγχειρίζει τῷ Μουρούζη καταμήνυσιν (ἀρτζοχάλ) εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλῃν, προσαχθεῖσιν κατ' αὐτοῦ παρὰ τοῦ Χαντζερῆ, καί—ἰδὲ, τῷ λέγει, τοῦτο τὸ ἐγγραφον, ἵνα ἐννοήσῃς διατὶ σοὶ ἐξέφρασα τὴν ἀπορίαν μου ὅταν ἐμεσίτευσας ὑπὲρ τοῦ Χαντζερῆ καὶ διατὶ δὲν θέλω τὴν προαγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ἄλλ' ὁ Μουρούζης, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν τρομερὰν ἐκείνην καταμήνυσιν, τῷ λέγει—σοῦ ζητῶ καὶ πάλιν τὸν διορισμὸν του καὶ τὸν ζητῶ ἡ χάριν πρὸς ἐμέ. Εἶσαι παράξενος (ἀδζαήπ), τῷ λέγει ὁ Βεζύρης· δὲν ἐννοῶ τὸν λόγον τῆς ἐπιμονῆς σου... Ἀντὶ νὰ ἐκδώσωμεν τὴν καταδίκην ἣτις τῷ ἀξίζει, σὺ ζητεῖς θέσεις δι' αὐτόν. Ἐχει οἰκογένειαν, ἀπάντησεν ὁ Μουρούζης, εἶνε πτωχός. Ἡ λύπη τὴν ὁποίαν, κατόπιν τῆς ἐμῆς διαγωγῆς πρὸς αὐτόν, θὰ αἰσθάνεται, σκληρὰ τιμωρία ἔσεται πρὸς αὐτόν. Ἄλλως τε δὲ ἰκανώτατος ὢν, θὰ γίνῃ ὠφέλιμος τόσον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅσον καὶ εἰς τὸ Ὑψηλὸν Δεβλέτι. Ἐπιμένω λοιπὸν αἰτούμενός σοι τὴν χάριν ταύτην, παρακαλῶ δὲ δι' ἐμοῦ αὐτοῦ νὰ τῷ γείνη ἡ κοινοποιήσις τοῦ διορισμοῦ του. Ἄς ἦναι, λέγει ἐπὶ τέλους ὁ Βεζύρης, τὴν δ' ἐπιούσαν ἔλαθεν ὁ Μουρούζης τὸ φερμάνι δι' οὗ ὁ Χαντζερῆς ἐστέλλετο Αὐθέντης εἰς τὴν Μολδαβίαν.

Τότε τὸν προσκαλεῖ ὁ Μουρούζης εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τῷ δεικνύει τὴν καταμήνυσιν ἣν κατ' αὐτοῦ εἶχε προσάξει εἰς τὸ Διδάνι, ἐρωτῶν αὐτόν ἂν γνωρίζῃ τὸ ἐγγραφον. . . Ἐμβρόντητος ὁ Χαντζερῆς γενόμενος ἐπὶ τοιαύτη ἀπροσδοκῆτῳ τροπῇ τῆς σκευωρίας του, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μουρούζη, κλαίων καὶ ἰκετεύων νὰ τῷ συγχωρήσῃ τὴν ἀπονενοημένην του πράξιν καὶ νὰ μὴ τὸν καταστρέψῃ, χαρι-